

18. Apr. 1842

FAKTA

Dato:

18. Apr. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 15

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 60; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 65

TRANSSKRIFTION

18 April.

Idag har jeg begyndt det Maleri, jeg skal male for Skovgaard's Onkel, forestillende Gaasetaarnet ved Vordingborg,¹ efter en Tegning af Skovgaard; jeg glæder mig til dette Arbeide, der kan behandles let og bredt, det vil blive en god Øvelse for mig til mit eget store fra Jægerspriis.² – Imorgen skal jeg følge hende³ paa Udstillingen; i næste Uge troer jeg hun reiser. Ja, lad hende reise, jeg skal da slaae hende af Hovedet, nei det kan jeg ikke; men jeg vil kun tænke paa hende, som et yndigt Væsen, for god for mig, der har skjænket mig en kjær Erindring ved den Venlighed, hvormed hun altid har behandlet mig. – Naar jeg tænker paa, hvad der har krydset gennem mit Hoved i denne Tid, og jeg saa læser, hvad jeg her har skrevet, saa svarer det kun daarligt, men skrive kan jeg ikke, lad det nu staae, det vil dog binde de enkelte Ting fastere til min Hukommelse; og saa Hovedet iveiret, mal, tegn, fordyb dig i dit Arbeide, og du skal glemme hende og Alt, hvad du kan ønske – mon jeg kan, nei! saameget er mig Maleriet ikke. Lad Tiden gaae, den vil klare ogsaa mine Smaasorger, naar den kun ikke spildes med Grublerier; det længste Menneskeliv er dog kun kort, naar vi ved Enden skue tilbage. Har jeg ikke kjendt mange elskværdige Mennesker, lad mig nyde Godt af dem, jeg vil nok træffe Een, der vil dele Livet med mig, naar jeg, mere moden, kan byde hende min Haand. Men Lejligheden bør man heller ikke lade gaae forbi; det gjør jeg altid, og jeg kan tænke mig mit hele Liv spildt, blot fordi jeg ikke har Mod og Kraft til at benytte det heldige Øieblik; jeg kommer altid dertil tilbage: at jeg er en svag Stymper, saavel for mig selv som i min Optræden blandt Andre. –

¹ Vekselmægler H.C. Aggersborg (1812-1895) havde forud for sit bryllup bestilt en serie på tre store billeder til en stue i Holmens Kanal 4. Det ene var Lundbyes maleri af Gåsetårnet, der nu tilhører Statens Museum for Kunst (KMS6731; Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 114). Skovgaard malede de andre to forestillende Højerup Kirke på Stevns og en udsigt fra Frederiksborg Slot, nu henh. Statens Museum for Kunst (KMS6650) og Ordrupgaard (73 WH).

² En dansk kyst, KMS412 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 134).

³ Louise Neergaard (1816-1895).

15.
fald Verden bær, siger Pagenmann, og for Vor Hver er Antet for 3 maalt. Han
sæd omme den bedste Tærker og kjender sine skulde Værd og hvad er dølge
for Menneskene. Minde sig saaledes rense mig fra Synd og kæn heds Sted
og Laad, da har jeg dog et stens Maal, at trage efter end en Pige Hjerte. Men
Styres ikke ind selv omme Skindt, og girer de Mennesker: Mæns Kjærlighed. at
Bog, har lyttet sig, det har jeg ikke. Og vil strøbe, at vore blif og lygleride
og tro, saa færd det gaa med Dromme om Lykke og Glæde som det kan
18. April

Idag har jeg begynt det Mæns, jeg skal male for Kongens Onkel, freest
lender. Gaaet over ved Vind og berg, ofte en Tegning af Kongens; jeg
glæder mig til dette Arbejde, der kan behandles let og hurtigt, det vil bli:
me en god Gælder for mig til mit eget store fra færdens pris.
Imorgen skal jeg følge hende paa Mødetagen; i næste dag skal jeg
næsten for, lad hende sees, jeg skal da slæbe hende af Blædet, og
at han sig ikke; men jeg vil kæn tænke paa hende, som et godt og
Væsen, for god for mig, der har skænket mig en kjov Erindring
med den Venlighed, hvormed han altid har behandlet mig. — Neer
jeg tænker paa, hvad der her trives gjennem mit Hjerte. Denne Tid, og
jeg saa Læse, hvad jeg har skrevet, saa saares det kæn saerligt, men
skier kan jeg ikke, lad det om staa, det vil sig, hende de enkelte Ting
fastere til min Mulemmelse; og saa Blædet i aar, maal, tegn,
ferdigst sig: dit Arbejde, og du skal glæmme hende og Alt, hvad du
kan ønske — men jeg kan, nei! saamod er mig Mæns ikke. Lad
Tiden gaa, den vil klare ogsaa mine Smaasager, naar den kæn ikke
spiltes med Gubleride; det langste Mennesker er sig kæn kæn,
naar er ind. Enden staa tilbage. Skal jeg ikke kjend mange, det
kæn sig Mennesker, lad mig nøde Gæst af dem, jeg vil snart træffe
dem, det vil det Ligt med mig, naar jeg mere moden, kan bli:
hende omme Maand. Men Leiligheden her man heller ikke lade
gaa forbi; det er jeg altid, og jeg kan tænke mig mit hele Liv
spillet, blot fordi jeg ikke har Mad og Kraft til, at hængte det hel
sig. Drikke, jeg kommer altid det til tilbage: at jeg er en svag Styre
paa, saavel for mig selv som i min Opførelse blandt Andre.